

Sundalagið - Skálafjörður

Um páskirnar eru hesar broytanir í ferðaaetlanir:

Þónsdag 19/4:

« Sigmundur kl. 7: Tórshavn—Toftir—Strendur—Kollafjörð—Kalbak—Tórshavn.

Ternan kl. 7: Tórshavn—Oyru—Hvalvík—Hósvík—Selatrað—Tórshavn

Fríggjardag 20/4: Eingin sigling.

Leygardag 21/4: Sigling sum vanligt kl. 7 og kl. 16.

Mánadag 23/4: Sigling sum vanligt úr Tórshavn kl. 7 og kl. 16.

Týsdag 24/4:

Sigmundur kl. 8: inn á Skálafjörðin sum vanligt, men fer av Toftum norð á Kollafjörð og so til Havnar.

Ternan kl. 8: Norð á Sundalagið sum vanligt, men fer ikki inn á Kollafjörð fyri suðurgangandi.

A/S THORSHAVNS MÆLKEFORSYNING & MARGARINEFABRIK

GRÓT OG SKERVUR

Øll, io vilja keypa skerv ella grót, eiga at venda sær til kommunukantorið.

Grót eg skervur megu verða goldin fyrst, áðrenn tey verða heimtað.

Bilstjórar verða ámintir, at teir ikki kunnu heimta grót ella skerv uttan við einum lími av vegnevndini ella einum umboðsmanni fyri kommununa.

FRØÐBIAR SÓKNAR KOMMUNA

HALDIÐ SOSIALIN

Siti-baðikør (svensk)

fáast hjá

Maria Poulsen

2000 — 2001

— 2802 —

SNAR-vaskað

centrifugerað og turkað

SNAR-vask

Bøgata 14

EG TAKKI TYKKUM HIARTALIGA bæði av bygd og í bý, sum á ymiskan hátt gleddu meg á 70 ára føðingardegi mínum.

Petra Bech, Trongisvágur

Heldur tú ikki Sosialin

?

So bílegg hann hjá postverkinum !

Kunngerð

Tað verður hervið gjørt kunnugt, at vegstrekið frá brúnni um Tormannsá til brúnnar um Lopransá á vegnum Vág—Sunnbæ verður stongt fyrri alla ferðslu í tíðarskeiðinum frá 14. apríl 1962 klokkan 12.00 til 25. apríl 1962.

Orsøkin til, at hetta vegstreki verður stongt er, at báðar tær nevndu brúgvagnar skulu umvælast og breiðkast.

FOROYA LANDFÖT, Tórs-havn, tann 12. apríl 1962.

Jørgen Larsen.

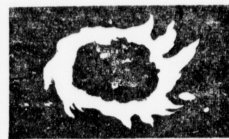
SOSIALURIN

Útgevað: FOROYA JAVNAÐARFLOKKUR

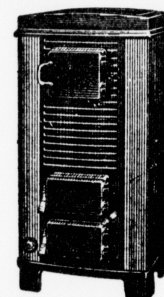
Blaðstj. Vili Sørensen (t. 5479 Klakksvík)

Box 76

Prentsmíðjan á Havnabreyt
TELF 1820

Hold fast ved det faste brændsel - skift til ...

HESS-O-MATIC

den kendte kachelovn...

dobbelt termostattyret
dobbelt brændselsbeholdning

Pi
VAUDEMAR LUTZEN

HEÐIN BRÚ:

LEIKUM FAGURT . . .

I.

TAÐ var liðið langt út á kvöldið; men hon seymaði alsamt. Hugsar við sær, havi eg lovað eitt plagg, skal tað eisini vera liðugt til tíðina. Hvor hevur stundir, at ganga og renna her hjá mær til einkis.

Nú bar tað eisini soleiðis til, at hon hevði verið høft burtur frá arbeiðinum í gjárkvöldið. Helt tríatiára føðingardag. Hevði so boðið nokrum vinkonum saman. Har hevði verið sutlað kaffi og mósnað til langt út á náttina.

Vinkonurnar vóru allar giftar og talaðu um mann og børn: »Ádú, sum maður mín er eitt frálíkt menniskja. Veitst tú, hvat hann segði við meg í gjárkvöldið ...«

Tá tók ein onnur við. Hon hevði ein upp aftur í tari mann. »Eg leggi einki í nakað uttan at vera saman við honum. Nei, tá ið hann tekur tvørtur um meg, áh.« — Og so bornini: — »Nú gongur hatta elsta hjá mær í barnagarðin, « melur ein onnur. »Nunnurnar siga, at tað er heilt ólíkt øðrum børnum, so næmt og videiriligt, at ...« Ein onnur leggur uppí: »Ja, tað er væl-signað at eiga børn. Tú keðir teg ongantið, tá ið...« Hinar smilka uppá hana: »Ja, men tú eigur einki barn.«

»Eg, jú. Ja, ja, tað er ikki komið enn, men eg kenni tað spjálka, áh! Maður mín sigur, at...«

Soleiðis gekk mósnið. Og tær argaðu — »Hvussu við tær, Elsba, skal tú sita stök og seyma allar dagar, fara geldkøkkur í

grovina? So fær tú ongantið at víta, hvat tað er at vera konu-fólk.«

Hetta var alt til stuttleika, sum vera man. Men av tí, Elsba saknaði mann og børn, kom hetta fram fyrri hana aftur nú, hon sat einasamøll her og seymaði og hoyrði lýregnið glymja á takið í myrkrinum. — »Tað er so lógið við tí,« hugsar hon við sær og tekur eitt spegl at hyggja í. »seg eri tá ikki misháttari enn so mong, sum gift eru.« Hon minnst seg heldur ikki hava borið seg undan hesi seinni árinu, umenn onkur drongurin hevði havt lyndi til at nærkast, heldur stuðlað til so spakuliga.

Best sum hon situr og hyggur í speglið, stívnar hon í andliti og stökkur á fótur. »Á, tú altvaldandi, eg eri vorðin gomul, aldur sæst á mær,« og hon hyggur staroygd at einari nýggjari rukku undir eygunum og einum eismallum, reyðum skegghári, ið stendur og ragar uppi yvir øðrum munnavikanum. Andlitið trútnar í gráti. Hon hevur armin á loft og ætlar at ripa speglið í gólvið, men aftrar seg og heingir tað aftur á seymin við ranguni úteftir. Leingi válar hon á gólvinum, alsamt haldandi um munnavikan við skegghárinum. Tað myrknar rundan um hana — Hvat er tað nú, sum liggur og gnagar í sinninum? Á, jú hetta, vinkonurnar søgdu í gjárkvöldið: Alsamt seymandi jomfrú, Geldkøkkur. Fer í grovina, og veit ikki, hvat tað er at vera konu-fólk. Hon tekur saman hendur, hevur tær á loft og stáir upp fyrri seg, biður so miriliga Gud um at geva sær mann. — Tú skapti meg konu-fólk, gev mær mann.

Meðan hon gongur soleiðis, rennur henni í hug, at úthurðin er ikki stongd, turkar tárin; av sær og fer út at lata aftur. Nú hon tekur í úthurðina, er eithvørt, sum stendur ímóti uttanfyrri. Hon linnar eitt sindur á og spyr, um her er fólk. Tá svarar eitt aftur, mestsum við lippufelli:

»Tú, eh... gom og finn meir higgin. He eh so fobanne myjt turrurr, eh.«